

Sutikimas su Dievo valia

"Kad pažinčiau Jį, Jo prisikėlimo galią ir dalyvavimą Jo kentėjimuose, tapęs panašus į Jo mirtį." -Filipiečiams 3:10

Sutikimo su dieviškuoju autoritetu sąvoka reiškia paklusnumą priimtam standartui ar modeliui. Dangiškojo Tėvo valia yra turėti dieviškąją šeimą, kurios galva būtų Jėzus Kristus, o "mažoji kaimenė" - iš žmonių atpirkti asmenys, kurie galiausiai gaus šlovę, garbę ir nemirtingumą. (Luko 12:32; Romiečiams 2:7) Šios klasės specifikacija yra tokia: "Nes kuriuos Jis iš anksto numatė, tuos ir iš anksto paskyrė, kad būtų panašūs į Jo Sūnaus paveikslą, kad Jis būtų pirmagimis tarp daugelio brolių". Romiečiams 8:29

Atsidavę Kristaus sekėjai vertina Šventojo Rašto liudijimą, kad kelias į tokį aukštą apdovanojimą apima savęs atsižadėjimą, kryžiaus nešimą ir sekimą Mokytojo pėdomis. Apaštalas Paulius šiuo atžvilgiu teigia: "Raginu jus, broliai ir seserys, dėl Dievo gailestingumo aukoti savo kūnus kaip gyvą, šventą ir Dievui patinkančią auką - tai yra tikrasis ir tinkamas

jūsų garbinimas. Neprisitaikykite prie šio pasaulio modelio, bet pasikeiskite atnaujindami savo protą. Tada galėsite patikrinti ir patvirtinti, kokia yra Dievo valia - Jo gera, maloni ir tobula valia. Romiečiams 12:1,2

Lojalumas

Lojalumas labai panašus į sutikimą. Jis apibūdina ištikimą lojalumą kitam asmeniui, o ne dalinę simpatiją tokiam asmeniui. Tikintieji negali bičiuliauti su pasaulietiškos dvasios žmonėmis ir išlikti malonūs Dangiškajam Tėvui. Jie turi visiškai paklusti Viešpačiui ir teismo principams. Jėzus Kristus sakė: "Mano karalystė ne iš šio pasaulio". (Jono 18,36) Tai reiškia, kad tikri krikščionys negali būti sąjungininkais šio "dabartinio blogio pasaulio". (Galatams 1,4) Be to, mums priešiškos jėgos dažnai pasirodo kaip šviesos angelai, kad suklaidintų. 2 Korintiečiams 11:14

"Mūsų pilietybė yra danguje", ir mes stengiamės užtikrinti gausų įėjimą į dangaus karalystę. (Fil 3, 20) Nieko nepasieksime, jei nusileisime bet kokiems didžiojo priešininko vilionėms. Ištikimybė karalių Karaliui turi būti savanoriška ir visiška. Mes išmokome pažinti savo Viešpatį ir Gelbėtoją ir remdamiesi šiuo pažinimu visiškai pasitikime Jo

sąžiningumu. Mūsų ištikimybė turėtų būti visiška, nes mylime savo Karalių ir Kapitoną, ir mums skaudu pagalvoti, kad galėtume Jį ir mūsų Tėvą danguje įskaudinti.

Drąsa

Drąsa taip pat yra labai svarbi Dievui ir jo valiai paklūstančių žmonių savybė, tačiau ji neturėtų gimti iš pasitikėjimo savimi. Tie, kurie suvokia savo silpnumą, gali būti drąsūs, jei pasitiki Dangiškuoju Tėvu ir laukia iš Jo malonės bei stiprybės, padedančios kiekvienu sunkiu momentu. (Hebrajams 4:16; Patarlių 3:5, 6) Kai krikščionis žvelgia į Dievą ir į Kristų, savo Kapitoną, ir supranta, kad jų stiprybė daro jį stiprų, tada jis iš tiesų gali būti drąsus. Izaijo 26:3, 4

Kaip geri kareiviai turime pasitikėti priežastimi, dėl kurios kovojame. (2 Timotiejui 2, 1. 3) Mūsų tikėjimas ir pasitikėjimas teisingumu reikalo, kuriam tarnaujame, turėtų būti toks pilnas, kad pasitelktume visas savo jėgas ir gebėjimus, laisva valia pasiaukojančiai stengdamiesi bendradarbiauti su mūsų išgelbėjimo kapitonu. (Hebrajams 2:10) Kaip krikščionys kareiviai neturėtume turėti jokių protinių abejonių dėl to, ar tai, ko mūsų vadas mūsų prašo,

yra teisinga. Mūsų tikėjimas Dievu ir Kristumi turėtų būti toks visiškai, kad net jei ne visada suprasime, kodėl esame raginami daryti tam tikrus dalykus, vis tiek visiškai pasitikėsime tuo, kad mus veda dangiškoji išmintis. Romiečiams 8:28

Raktas į sėkmingą šio kurso baigimą - atsiduoti Dangiškojo Tėvo valios vykdymui. Šventosios Dvasios įtaka, atsiskleidžianti studijuojant Dievo žodį, ves mus į visą tiesą ir, ištikimai taikoma mūsų gyvenime, leis įgyti teisų charakterį. Jono 16,13

Jei mes, krikščionys, vis labiau "keičiamės" pagal Dievo valią, "tiesos žodžio" pašventinanti įtaka leis mums daryti dvasinę pažangą. (Romiečiams 12:2; Jokūbo 1:18; Jono 17:17) Tačiau kartais tiek iš vidaus, tiek iš išorės galime patirti spaudimą, kad mūsų elgesys ar įsitikinimai atitiktų standartus, kurie nebūtinai atspindi tai, ką mes suprantame kaip Dievo valią mūsų atžvilgiu, arba tai, kas, mūsų manymu, yra Šventojo Rašto mokymas tam tikru klausimu. Mes, krikščionys, turime kiekvienas asmeniškai atsiskaityti Dievui už savo valdymą. (Rom 14, 12; 1 Kor 4, 2) Todėl turėtume vadovautis nebūtinai tuo, ką galvoja kiti, bet privalome siekti, kad Tiesa būtų mūsų pačių tiesa, ir "viską išbandyti, tvirtai laikytis to, kas gera", kaip tai darė kilnūs senovės berėjiečiai. 1 Tes 5, 21; Apd 17, 11

Prietariai Antiochijoje

Svarstydami apie įtaką, darančią įtaką mąstymo ar veiksmų atitikimui krikščionių bendruomenėje, arba apie tai, kaip tikintieji gali mus vertinti, mes gauname svarbią pamoką. Laiške galatams 2, 11-21 Paulius pasakoja apie atvejį, kai jam teko papriekaištauti apaštalui Petru, kurį daugelis žydų krikščionių tikriausiai laikė svarbiausiu apaštalu. Pirmą kartą atvykęs į Antiochiją, Petras laisvai valgė su atsivertusiais krikščionimis, kurie pagal kilmę buvo pagonys. Vėliau iš Jeruzalės atvyko grupė žydų krikščionių. Matyt, jie vis dar laikėsi įvairių Mozės įstatymo reikalavimų, todėl jiems atvykus Petras nustojo bendrauti su broliais pagonimis, baimindamasis, kad žinia apie jo elgesį pasieks Jeruzalę ir ten esančius brolius žydus.

Barnabas ir kiti pasekė Petro pavyzdžiu. Dėl Kornelijaus atsivertimo Petras gerai žinojo, kad Dievas "nerodo jokio šališkumo". (Apaštalų darbai 10, 34) Todėl jis suklydo atsisakydamas valgyti su neapipjaustytais tikinčiaisiais, leisdamas suprasti, kad Mozės įstatymas suteikia aukštesnį pašventinimo lygį nei "tikėjimo teisumas". (Rom 4, 13) Atitinkamai Paulius kaltino Petrą veidmainyste, pabrėždamas, kad žydų krikščionys turi naują padėtį

tikėjimo į Kristaus atperkamąją auką pagrindu ir kad jie yra mirę Įstatymui. Atitinkamai, kadangi Įstatymas negalėjo nieko išteisinti, pagonys neturėtų būti jam pavaldūs. Galatams 2,14-21

Jei Dvasios pagimdytas Bažnyčios ramstis, toks kaip Petras, galėjo neteisingai pasiduoti kai kurių savo brolių žydu netinkamo tikėjimo įtakai ir taip nesutikti su aiškiai išreikšta Dievo valia, argi šiandien mes negalime būti pažeidžiami kitų mūsų bendruomenės narių nuomonės? Atskiros bažnyčios, arba eklezijos, su kuriomis mes galime bendrauti, yra ypatingas susitarimas, kurį mūsų Dangiškasis Tėvas numatė tam, kad galėtume būti ugdomi ir tobulinami, kai siekiame, kad mūsų pašaukimas ir išrinkimas būtų tikras. Bendrai studijuodami turėtume atsižvelgti ne tik į faktinį to, ką studijuojame, turinį, bet ir į už žinios slėpinčią dvasią. Romiečiams 2:28,29; 7:5,6

Pavyzdžiui, 1 Jono 3,14 skaitome: "Mes žinome, kad iš mirties perėjome į gyvenimą, nes mylime brolius. Kas nemyli savo brolio, tas lieka mirtyje". Bendraujant vieniems su kitais, šią Rašto eilutę tikrai reikia turėti prieš akis. Tačiau kadangi turime šį Naujojo kūrinio lobį moliniame inde ir kadangi trokštame bei uoliai tarnaujame Viešpačiui, visiškai akivaizdu, kad kartais pasitaikys progų trinčiai, kai galbūt išreikšime savo nuomonę kitaip nei kitas

brolijos narys. (2 Kor 5, 17; 4, 7) Sąžiningai stenkimės žvelgti vieni į kitus ne iš išorinės išvaizdos pagal kūną, bet tikėjime ir veikime remdamiesi žinojimu, kad kaip Dievas pašaukė mus, taip Jis surado ir kitus brangakmenius, kurie taip pat kaip ir mes kovoja su savo kūnu; ir turėtume sutelkti dėmesį į tuos dalykus, kurie mus jungia meilės dvasia. 1 Samuelio 16:7; 2 Korintiečiams 10:7

Krikščionių laisvė

Nuolankus klusnumas Dievo valiai taip pat svarbus krikščioniškos laisvės naudojimui tų tiesos dalykų atžvilgiu, kurie nėra paremti aiškiu "taip sako Viešpats". Kiekvienas iš mūsų turėtų užsiimti ne tik spėliojimais, bet ir tuo, jei iš tiesų turime Raštą, įrodantį tai, ką norime pasakyti, to turėtų pakakti. Jei tam tikrais atvejais yra pateikta mintis, kuri nesutampa su tuo, kaip, mūsų manymu, ji turėtų būti išreikšta, tuomet turėtume būti laisvi pasikalbėti su savo broliais atskirai ir meilėje aptarti tai, kol Dangiškasis Tėvas panorės vienam ar kitam išaiškinti šį klausimą. Bet kuriuo atveju, siekiant tikslaus minčių atitikimo, nereikėtų naudoti jėgos, bet, kaip skelbia Biblija, "tegul kiekvienas žmogus būna visiškai įsitikinęs savo mintimis". Romiečiams 14:5

Nuo pat pirmųjų Naujojo Testamento laikų Viešpaties tautos bendruomenės buvo steigiamos įvairiose vietose. Šventajame Rašte pateikiamos šių grupių steigimo gairės. (1 Timotiejui 3, 1-7; Titui 1, 5-9; 1 Petro 5, 1-3) Tarnaujantys asmenys, nesvarbu, ar jie būtų vyresnieji, ar diakonai, į tarnybą išrenkami bažnyčios balsavimu. Tokiu būdu susirinkimas tampa aukštesniu autoritetu ir dieviškosios valios indikatoriumi. Jei susirinkimo sprendimas dėl tam tikros politikos ar praktikos skiriasi nuo vyresniojo sprendimo, vyresnysis turėtų paklusti susirinkimo valiai, jei tai yra tik bažnyčios pirmenybės klausimas, priešingai nei esminiai doktrinos, moralės klausimai ar sąžinės pažeidimai. Kita vertus, laikydamasis atsakomybės parinkti vyresniuosius, kuriais eklezija pasitiki, Viešpats panaikino taip kad susirinkimo balsavimu buvo išrinktas konkretus asmuo. Todėl visos grupės pareiga būtų palaikyti ir skatinti vyresnįjį tiek, kiek pastebi jo pastangas pažinti ir ištikimai vykdyti Viešpaties valią.

Vakarėlio dvasia

Reikėtų vengti varžymosi dvasios arba partinės dvasios tarp Kristaus kūno narių. 1 Korintiečiams 1, 10-13 skaitome: „Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus autoritetu kreipiuosi į jus, brangūs broliai ir seserys, prašydamas gyventi darniai vieni su kitais. Tegul

2025 m. birželis 39

bažnyčioje nebūna susiskaldymų. Verčiau būkite vienos minties, vieningi mintimis ir tikslais. Mat kai kurie Chloės namų nariai man papasakojo apie jūsų ginčus, mano brangūs broliai ir seserys. Kai kurie iš jūsų sako: 'Aš esu Pauliaus sekėjas'. Kiti sako: 'Aš seku Apolonu' arba 'Aš seku Petru', arba 'Aš seku tik Kristumi'. Ar Kristus suskilo į frakcijas? Ar aš, Paulius, buvau nukryžiuotas dėl jūsų? Ar kas nors iš jūsų buvo pakrikštytas Pauliaus vardu?" Susiskaldymas tarp Dievo tautos turėtų kelti rimtą susirūpinimą, ypač jei daromas spaudimas, siekiant užkirsti kelią bendravimo galimybėms su kitais krikščionimis, kuriuos laikome Dvasios pagimdytais.

Žinoma, kartais gali būti labai pagrįstų priežasčių, dėl kurių Viešpaties tautai būtina fiziškai išsiskirti. Vis dėlto tiek, kiek mes pripažįstame vieni kitus kaip brolius Kristaus kūne, neturėtų būti jokios sektantiškos dvasios apraiškų. Jei sukursime žmogaus sukurtus barjerus, kurių neleidžia Raštai, ir manysime, kad kai kurie broliai dėl nedidelių skirtumų yra neverti mūsų draugystės, tuomet kyla pavojus, kad imsime vadovautis dvasia, prieštaraujančia kūno vienybės doktrinai. Tokia dvasia rodytų, kad mūsų bendruomenėje akivaizdžiai trūksta pritarimo Dievo valiai. Psalmių 133:1-3; Efeziečiams 4:1-3, 15.16; Filipiečiams 2:3

Stabai

Su tuo glaudžiai susijusi ir galimybė sukurti mūsų vadovų tarnystės stabus. Apreiškimo 19:10 parašyta: Aš puoliau prie jo kojų, norėdamas jį pagarbinti, bet jis tarė: "Ne, negarbink manęs. Aš esu Dievo tarnas, kaip ir tu bei tavo broliai ir seserys, kurie liudija apie savo tikėjimą Jėzumi. Garbinkite tik Dievą. Juk pranašystės esmė - aiškiai liudyti apie Jėzų". Teigiama, kad apaštalas Jonas šiame kontekste atstovauja ištikimiesiems Kristaus kūno nariams, ypač laikais, kuriais šiuo metu gyvename. Tęsiant šią mintį toliau, mums būtų primygtinai patariama negarbinti tų, kurie gali būti naudingi maitinant mus Dievo tiesa. Turėtume vertinti ištikimas visų, kurie dalyvauja Viešpaties tarnyboje, pastangas, tačiau neturėtume jų statyti į garbinimo stabus. Romiečiams 1,25

Atrodo, kad tą pačią mintį galima rasti ir apaštalo Pauliaus žodžiuose: "Neleiskite, kad jus diskvalifikuotų kas nors, kas mėgaujasi netikru nuolankumu ir angelų garbinimu. Toks žmogus taip pat labai smulkiai pasakoja apie tai, ką yra matęs; dėl savo nedvasingo proto jis pasipučia tuščiomis mintimis". (Kol 2, 18) Nepagrįstos pagarbos teikimas tiems, kurie tarnauja, yra netinkama dvasia, kurią turėtume žinoti ir kuri neatitinka Dievo valios krikščioniui. Neturėtume skatinti tokio požiūrio, nors

2025 m. birželis 41

turėtume pripažinti ir pripažinti visus, kurie ištikimai tarnauja Dievo tarnystėje.

Visuomenės spaudimas

Kalbant apie spaudimą, kuris gali būti daromas iš pasaulio ir atitikti jo standartus, reikia pasakyti, kad yra daugybė įtakų, kurios būtų malonios mūsų kūnui, bet gali trukdyti mums sutikti su Dievo valia. Būtent dėl šios priežasties skaitome: "Nusitaikykite į dangiškus dalykus, o ne į tai, kas yra žemėje. Juk jūs mirėte, ir jūsų gyvenimas paslėptas su Kristumi Dieve". (Kolosiečiams 3, 2. 3). Daugelis su kultūra, poilsiu ir pomėgiais susijusių užsiėmimų, kurie nėra nuodėmingi, yra malonūs kūnui. Krikščioniškosios laisvės supratimas mums primena, kad, skirtingai nuo tam tikrų draudimų, kurie buvo duoti Izraelio tautai pagal Įstatymo sandorą, Naujajame Testamente nerasime daugybės "nevalia", susijusių su tikinčiųjų elgesiu. Taigi trokštame savo širdyse vykdyti meilės įstatymo ir teisumo įstatymo dvasią, kaip jie nurodyti Dievo valioje mums.

Nors krikščioniškoji laisvė neleidžia nė vienam iš mūsų nustatyti taisyklių vienas kitam, ji taip pat nereikia, kad galime laisvai ir be jokių pasekmių daryti, ką norime. Todėl labai svarbu, kad ieškotume

bibliinių gairių, padedančių nustatyti, kiek įvairūs užsiėmimai tenkina kūną ar atitinka aukos ir pašvęstojo gyvenimo dvasią. Jei individualiai išnagrinėję nustatome, kad tam tikra veikla yra ugdanti, taurinanti ir šlovinanti Dangiškąjį Tėvą, turėtume joje dalyvauti kiek įmanoma labiau. Kita vertus, jei atrodo, kad ji neturi dvasinės vertės, galime norėti net ir tokį gerą dalyką padėti ant aukos aukuro.

Mūsų namai

Kita sritis, kurią turime apsvarstyti paklusdami Dievo valiai, yra susijusi su mūsų būstais. Be abejo, visų Viešpaties tautos žmonių gyvenimo aplinkybės yra skirtingos, o finansiniai ištekliai, kurių valdytojais esame paskirti, gali labai skirtis. Kaip ir kiekvienoje kitoje srityje, taip ir šioje, kiekvienas turi ieškoti Dievo vadovavimo. Tačiau tikrai žinome, kad pasaulyje labai didelis dėmesys skiriamas madingiems namams, dažnai iki kraštutinumo.

Tokių pavyzdžių, kuriuos būtų galima pateikti, tikriausiai yra begalė, tačiau mes užduodame klausimą: "Ar Viešpaties žmonės taip pat gali paveikti ypatingas rūpinimasis savo namų išvaizda ir dydžiu? Galima racionaliai paaiškinti, kad savo dabartiniame būste turime atlikti didelius pokyčius, reikalaujančius

daug laiko ir išlaidų, nes norime patogiai apgyvendinti bičiulius krikščionis. Žinoma, niekas negali spręsti, ką šiuo požiūriu gali daryti kitas brolis ar sesuo. Tačiau mums gali prireikti maldoje pasitarti su Tėvu, ar toks įsitraukimas ar veikla kaip nors nesumenkins mūsų sudarytos aukos sandoros.

Darbo vietoje

Kai kurie iš mūsų gali atsidurti labai sunkiose ir sudėtingose situacijose, kurios sukelia nemažai nepatogumų mūsų kūnui. Tuomet gali atsirasti itin palanki darbo galimybė, tačiau dėl jos gali tekti dirbti kitu grafiku arba tolimoje vietovėje, o tai galiausiai gali sutrikdyti mūsų dvasinę bendrystę. Gali būti, kad dėl naujų darbo aplinkybių mums dabar reguliariai teks praleisti tam tikrus susirinkimus. Priimdami tokius vienokius ar kitokius sprendimus, turime remtis Viešpaties valios ieškojimu ir sutikimu su ja. Ar negali būti, kad dabartinė sunki mūsų kūno būklė yra leidžiama dėl to, kad Viešpats žino, jog mums reikia tam tikros patirties, kuri išmokytų mus kantrybės ir pasiklovimo Juo?

Kita vertus, toks žingsnis gali būti Viešpaties valia, kaip kad buvo, kai Jis pasiuntė Pilypą į dykumą liudyti etiopui eunuchui. (Apd 8, 26-38) Žinoma, kiekvieno

žmogaus patirtis šioje srityje yra unikali. Raštai nenustato griežtų ir griežtų taisyklių, išskyrus tai, kad kiekvienas turi "pasirūpinti savimi". (1 Timotiejui 5, 8) Be to, atsakymus, kurie gali būti taikomi kiekvieno individualioms aplinkybėms, galima rasti tik būnant labai arti Viešpaties.

Keturi svarbūs žingsniai

Apsvarstykite šiuos keturis svarbius žingsnius, kaip sutikti su Dievo valia gyvenimo patirtyse.

1. Dažnai asmeniškai studijuokite Dievo žodį. (2 Timotiejui 2, 15) Kadangi esame įsipareigoję būti pėdomis sekantys Mokytoju, labai svarbu rasti laiko reguliariai studijuoti Šventąjį Raštą, kad ieškotume Tėvo valios ir vadovavimo savo gyvenime bei susipažintume su dieviškaisiais principais, kuriuos galime taikyti savo elgesyje. Jei Dievas iš tiesų yra pirmas mūsų gyvenime, privalome taip sudėlioti savo dienotvarkę, kad galėtume bendrauti su Juo ir gauti jėgų, kurių Jis trokšta mums suteikti.

2. Remti savo vietinę bažnyčią reguliariai lankant ir dalyvaujant bendruomenėje bei studijose. Puikiai žinome pamokymą "neatsisakyti susirinkimų", todėl turėtume vertinti šią nuostatą kaip svarbią priemonę gauti pamokymų iš Dangiškojo Tėvo. (Žyd 10, 25)

Toks tarpusavio bendravimas šioje aplinkoje, be kita ko, palengvins tokį bendravimą, kuris, jei būsime teisingai išauklėti, leis vieni kitų įnašu pasirūpinti abipuse dvasine stiprybe ir visų ugdymu. Esame informuoti, kad "kiekvienas bendras darbas duoda naudos", todėl, susitikdami su savo artimiausios bendruomenės nariais ir kitais brolijos nariais, kai tik turėsime galimybę, būsime apsaugoti nuo savęs išaukštinimo dvasios. Efeziečiams 4:16

3. Gyvenkite pasiaukojantį gyvenimą. Kuo didesnis bus mūsų savęs išsižadėjimas, tuo mažiau priklausysime nuo godumo dvasios, kuria priešininkas siekia mus įvilioti, ir tuo lengviau mums bus sutikti su Dievo valia. "Kūno geismas, akių geismas ir gyvenimo puikybė" - tai kliūtys, kurias galima ir reikia įveikti Šventosios Dvasios poveikiu ir paklusnumu dangiškajam Tėvui, stengiantis vaikščioti taip, kaip vaikščiojo mūsų Mokytojas. 1 Jono 2:16

4. Dažnai ir sutelktai melstis. Jei asmeniškai analizuodami savo gyvenimą pastebime, kad, priešingai Dievo žodžiui, savo širdyje esame pasistatę kokį nors stabą, galime guostis tokiais tektais, kaip 1 Jn 1, 9. "Jei išpažįstame savo nuodėmes, Jis ištikimas ir teisingas, kad atleistų

mums nuodėmes ir apvalytų mus nuo visų nedorybių". Taigi matome, kad mūsų privilegija yra eiti prie malonės sosto prašyti apvalymo ir pagalbos dėl tų dalykų, kuriuos darome ir kurie nepatinka Viešpačiui, ypač tais atvejais, kai nepaklūstame Jo valiai. Be to, jei esame labai jautrūs teisumo ir Dievui patinkančio elgesio atžvilgiu, net ir tada, kai nežinome apie kokį nors nedrausmingumą, mūsų širdies malda bus tokia: "Apsaugok ir savo tarną nuo sąmoningų nuodėmių, tegul jos manęs nevaldo: tada būsiu nepriekaištingas ir nekaltas nuo didžiojo nusižengimo. Tegul mano burnos žodžiai ir mano širdies apmąstymai būna priimtini Tavo akyse, Viešpatie, mano stiprybė ir mano atpirkėjau". Ps 19, 13-14.

Kai pagalvojame, kad esame pašaukti būti dieviškosios šeimos nariais, tai turėtų paskatinti mus taip gerbti Dievą, kad darytume viską, kad Jam patiktume, Jį pagerbtume ir pašventintume Jo vardą. Iš tiesų: "Pagarbi Viešpaties baimė yra išminties pradžia; gerą supratimą ir mokančią širdį turi visi, kurie vykdo Viešpaties valią". Ps 111, 10.